Vyfde Jaer. Nr 2. Zaturdag, 9 January 1858.

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschynt eens per week, 's zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by de We J.-P. COLLÉE, boekdrukker en uitgever van dit blad, groote markt, nr 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annoncen, geld, enz., moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement vooraf betaelbaer is bepaeld op 5 fr. per jaer.
» » » 3 fr. per half jaer.
Een blad afzonderlyk . . . . . 20 centimen.
De aenkondigingen, per drukregel. . . . 15 »
De reklamen » » . . . . . 25 »

By het zenden van aenkondigingen is eenieder verzocht duidelyk uit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, ofwel ook in het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laetste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren gegeven, genieten voordeeliger conditiën.

TONGEREN, DEN 9 JANUARY.

De *Gazette de Bruxelles* verdedigt het stelsel der vrywilligers en de volkomen afschaffing der loting :

« In Engeland, in Amerika, in de Romeinsche-Staten en by tien andere volkeren der aerde bestaen de legers uit vrywilligers, die goed betaeld, aen de tucht onderworpen zyn en de loopbaen der wapens aenzien als eene openbare funetie.

» Die manier van recruteeren is de ligste en de redelykste van allen ; zy werd algemeen toegepast in Europa tot aen de fransche revolutie, welke de loting uitvond.

» Voor 1794 — het jaer toen de *bloed-impost* hier werd ingevoerd door vreemde overweldiging — had België niets dan vrywilligers in zyne legers. Onder de leenroerigheid waren zekere onderdanen verpligt de banier van hunnen heer te volgen, zoo omtrent gelyk onze tegenwoordige rekruten ; maer de feodaliteit was byna ongekend in onze provincien.

» Aenvangende met de kruistogten bestond zy maer in een klein getal plaetsen van Henegouwen en Ardennen ; heel weinige familien in onze gewesten waren aen de militaire korvee onderworpen.

» Men kan bevestigen, dat wy onder Maria-Theresia en onder Joseph II, geen 150 gedwongen soldaten hadden, terwyl er nu 10,000 per jaer zyn.

» Te dien tyde telde het belgische leger, of ten minste het leger dat België bezette, nauwelyks 11,000 manschappen en kostte maer 5 à 6 miljoen fr. In 1857 hebben wy een leger van 100,000 man en kost 43 *miljoen*. De vooruitgang is gevoelig !

» De Bataefsche Republiek welke van 1600 tot 1748, zwaer woog in de balans van het Europische politiek, had nooit iets anders in dienst dan vrywilligers ; Karel V en zyne opvolgers misten zeer goed de conscriptie.

» Lodewyk XIV en Lodewyk XV behaelden al hunne zegepralen met vrywilligers ; Engeland bewees in Spanje, in Portugael, in Amerika, in Azië, te Waterloo, in de Krim, enz., dat vrywilligers zeer groote dingen kunnen doen.

» Zoo dachten ook de koningen Lodewyk XVIII en Willem I, want zy beloofden plegtig de conscriptie af te schaffen in Frankryk en in de Nederlanden. De overdreven eischen der militaire koteriën, waren alleen een hinderpael om de wenschen van die twee koningen te voldoen.

» Als wy het systeem der vrywilligers staende houden, alsdan doen wy niets anders dan steunen op de ondervinding van vroegere jaren. Menig hoofd-officier, generael Lamoricière onder ander, is voor de vrywillige rekruteering ; keizer Napoleon III drukt hetzelfde gedacht uit.

» Indien Frankryk niet boven alles eene militaire magt was, welke eene groote rol te vervullen heeft in de wereld, dan zou daer van morgen af de vrywillige rekruteering gedekreteerd zyn.

» In België is de conscriptie eene veel dommer en hatelyker instelling dan wel ergens anders. »

Belangryk berigt.

Wy vermeenen de houders van gehypothekeerde schuldvorderingen te moeten verwittigen, dat hunne inschryvingen moeten vernieuwd worden voor het einde van het vyftiende jaer ; zoodat de inschryvingen genomen in november 1842, zyn moeten vernieuwd voor den 1sten december 1857 om niet vervallen te zyn, en degene genomen in 1853, zullen moeten vernieuwd worden in den loop van het jaer 1858, en wel voor den datum van de maend in welke de inschryving genomen is.

De schuldeischers die deze inschryving zouden verwaerloozen *op tyd* te vernieuwen, zouden al de regten kunnen verliezen welke de wet op het hypotheek hun geeft.

Een koninglyk besluit van 24 december luidt aldus :

Art. 1. De olyfolie zal niet mogen toegelaten worden als fabriekolie dan voor zooveel men er eenen halven kilogram terpentyngeest in mengelt of wel vyf kilogrammen bytende loog aen 25 graden van den lochtmeter Beaumé per 100 kilogrammen olie.

Art. 2. De mengeling zal bewerkt worden door de zorgen van den verklaerder, onder het toezigt der douane, vooraleer de koopwaer voor de verbruiking weggenomen wordt ; de bewerking zal moeten gedaen worden derwyze dat de ontaerding gelykvormig zy door gansch de massa.

Art. 3. De *sterke* olyfoliën welke de douane oneigen zal herkennen als spysoliën te dienen, zullen de door de vorige artikelen voorgeschrevene ontaerding niet moeten ondergaen.

Men schryft ons uit St-Truyen :

Eene nieuwe instelling van liefdadigheid komt opgerigt te worden in onze stad die reeds zoo menige schoone weldadigheids gestichten telde. Wy willen spreken van het werk der Kribben, dat sedert eenigen tyd alhier bestaet en dat zoo treffend is door het doel dat men beoogt en door de middelen welke men gebruikt om hetzelve te bereiken. Het werk der Kribben heeft voor doel van hulp te brengen aen de arme moeders en aen hunne nieuw geboren kinderen. Dit doel is zeer verheven en wel waerdig van die christelyke liefdadigheid te ontwaken die in hare blakende liefde voor den armen geene ellende vergeet, geen ongeluk verstoot, geene wonde ongeheeld laet.

Het is onnoodig de edelheid dezer instelling te bewyzen. Het zy genoeg te zeggen, dat gedurende het afgeloopen jaer meer dan honderd moeders met hunne kinderen door de liefdadige dames bygestaen geweest zyn. Ook moet er bygevoegd worden dat dit genootschap is voorgezeten door mevrouw Delgeur die meermalen bewyzen gegeven heeft van de wysheid met dewelke zy de liefdadige ondernemingen ten einde weet te voeren.

Men leest in een brusselsch blad het volgende artikel :

« Onder het ministerie de Brouckere-Flaider, kreeg kolonel Charras, die Brussel bewoonde. ter gevolge der gebeurtenissen van 2 december 1852, bevel om het land te verlaten op last der overheid.

» M. Verhaegen interpelleerde heviglyk het ministerie over de reden van dezen maetregel, tydens de diskussie over het ontwerp van adres, in de zitting van 20 november 1854. Na al de omstandigheden te hebben doen kennen, welke de komst en het verblyf van kolonel Charras in België, gekenmerkt hadden, haelde M. Verhaegen als volgt zyne grieven te saêm tegen het kabinet :

EENE AERDIGE GESCHIEDENIS.

De merkweerdige en romantische ontdekking van talryke en aenzienlyke rooveryen, welke sedert verscheidene jaren in de nabyheid van de hoofdstad van Oostenryk door niet te ontdekken persoonen gepleegd werden, had onlangs onder de hoogere standen te Weenen, groot opzien gebaerd. Om een duidelyk verstand van de zaek te geven, moet men tot het tydstip opklimmen, waerop de rooversbende zich het eerst door hare feiten bekend maekte.

Tegen het einde van october 1848 werd op eenen schoonen en helderen herfstnacht de reiskoets van eenen ryken londenschen koopman, den heer Brooks, die van Noordelyk Italien en Lombardien terugkeerde, weinige uren van Weenen, in het meest bevolkte gedeelte der landstreek, aengehouden. Slechts een enkele persoon vertoonde zich aen het portel en eischte op hoffelyken, doch vasten toon de overgave van alle de kostbaerheden, welke de reizigers met zich voerden.

De heer Brooks geleide twee damen, zyne vrouw en hare jongere zuster, en laetstgenoemde had reeds hare beurs te voorschyn gehaeld om ze den roover te overhandigen, toen haer arm door eene pistoolschoot verbryzeld werd. De heer Brooks had namelyk, terwyl zyne behuwdzuster de hand uitstrekte, op den roover aengelegd. en wilde zyne onbeschaemde vordering met eenen kogel beantwoorden. Nu volgde een tooneel van schrikkelyke verwarring. De losbranding deed, behalve de beide mannen, die de peerden en den koetsier in bedwang hielden, nog dry andere persoonen den roover te hulp snellen. In een oogenblik waren de strengen losgesneden, de koetsier op den bok vastgebonden, en de roovers maekten zich gereed om de dood huns opperhoofds te wreken, die oogenschynlyk dood ter aerde lag. Het portel werd opengerukt ; het vertoog dat zich aen de oogen der roovers binnen de koets opdeed, was wel geschikt om hen van hunne wraekademende plannen te doen afzien. Miss Perry, de gewonde, lag in de armen harer zuster, wier stomme smert den schrik, welken het voorval haer had veroorzaekt, uitdrukte.

De heer Brooks, blykbaer nog onbewust dat hy de schuld was van het ongeluk, had elke gedachte tot tegenstand opgegeven, en trachtte het uit de wonden stroomende bloed te stelpen. Eenige minuten zagen de roovers dit hertverscheurend schouwspel zwygend aen, tot dat eindelyk een zacht steunen huns aenvoerders hunne opmerkzaemheid derwaerts trok. Hy was niet gevaerlyk gewond ; nadat de kogel den arm van miss Perry had verbryzeld had hy wel is waer de borst des roovers getroffen, doch slechts de kracht gehad om eene zware kneuzing en geene wonde te veroorzaken. De aenvoerder herstelde dan ook spoedig en steeg te peerd, na aen zyne lieden bevel te hebben gegeven om het rytuig onaengeroerd te laten en de engelsche familie allen mogelyken bystand te verleenen, op dat zy zoo spoedig mogelyk Weenen mogt bereiken, ten einde de gewonde dame te kunnen laten verbinden.

Deze bevelen werden stiptelyk uitgevoerd ; de roovers spanden zelven de peerden wederom aen, behandelden de vreemdelingen met de meeste achting en wenschten hun eene gelukkige reis. Door hunne hoffelykheid getroffen, verzocht de heer Brooks aen degene, die den hoofdman gedurende diens afwezigheid scheen te vervangen, zynen aenvoerder eenen kostbaren diamanten ring ter hand te stellen, als een bewys van zyne erkentelykheid voor de jegens de verwonde aen den dag gelegde oplettendheid. Dit voorval maekte natuerlyk te Weenen groot opzien.

De gewonde herstelde, na eenigen tyd op het ziekbed te zyn gekluisterd, zonder, gelyk men in het eerst vreesde, haren arm te verliezen.

Ofschoon de heer Brooks geene poogingen deed om den persoon, die zyne reiskoets had aengehouden, te ontdekken, stelde toch de politie de nauwkeurigste navorschingen in het werk ; maer vruchteloos. Een of twee maenden waren rustig voorbygegaen, toen het berigt van eenen nieuwen strooptogt op den openbaren weg de politie tot vernieuwde werkzaemheid aenspoorde. Nu volgde, met vier à zes weken tusschenruimte, de eenen aenval op den anderen ; zy waren slechts op de rykste lieden gemunt en met eene vermetelheid en sluwheid uitgevoerd, welke de voorzorgsmaetregelen zoowel van byzonderen als van de overheid scheen te bespotten.

Zoo verliepen er jaren, zonder dat men op het spoor der daders kon komen, en in den laetsten herfst van 1851 hadden er in eenen nacht dry rooveryen plaets, zonder dat men de aenleggers kon ontdekken. In de maend january van dit jaer keerde misse Perry als gemalin van eenen grondeigenaer uit Wallis, den heer Trewyth, met haren echtgenoot terug naer Weenen, waer hare vroegere avontuer nog niet vergeten was en dikwyls het onderwerp der gesprekken uitmaekte. Onder alle aenwezigen scheen echter niemand het verhael met meer deelneming aen te booren dan de baron P... eenen jeugdigen lombardischen edelman, die sedert tien jaren te Weenen woonde, en naer allen schyn onmetetyk ryk was. Hy werd een vurige aenbidder van mistriss Trewyth en begeleidde haer overal. Kwade tongen trokken, gelyk het gewoonlyk gaet, hieruit venyn, toen een onverwacht voorval aen de zaek een einde maekte.

Vroeg in den morgend van den 2 maert werd het huis des barons door de politie omringd en een beambte verlangde binnengelaten te worden. Na eenig verwyl ging de deur open en de kommissaris trad met twee dienaers binnen, terwyl de anderen achterbleven, om alle uitgangen te bewaken. Byna eene halve uer verliep, tot dat eindelyk de kommissaris weder met den geboeiden baron verscheen, die naer de meest voor staetkundige misdadigers bestemde gevangenis wierd gevoerd. Langen tyd vernam niemand wat hy eigentlyk misdreven had, doch eindelyk kwam de waerheid aen het licht.

Hy was het die met verscheidene hem getrouwe dienaers de landstreken in Weenen's nabyheid verontrustte en van uit zyn landgoed zyne rooveryen ongehinderd en zonder den minsten argwaen te verwekken, kon bedryven. De baron stond zelfs in dienst der politie, hetgeen zyne plannen niet weinig in de hand werkte. Hy was smoorlyk op de schoone